

SOLEMNITAT DE SANT BENET
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
11 de juliol de 2018
Pr 2, 1-9; Col 3, 12-17; Mt 19, 27-29

Que el teu cor sigui amatent a entendre, deia el llibre dels Proverbis. Sí, germans i germanes estimats, la solemnitat de sant Benet ens invita a deixar el brogit que ens envolta per entrar dins nostre. Descobrirem que moltes vegades el brogit no és sols a fora sinó també en el nostre interior. Hi podem tenir un munt de desigs barrejats i contradictoris. Ens poden assaltar i rondar persistentment un munt de pensaments dispersos, d'enveges, de pors, d'agressivitats, d'insatisfaccions, etc. Cadascú ha de veure quin brogit té dins seu.

Però aquest entrar dins d'un mateix per conèixer què hi tenim, és només un mitjà per, després, poder pacificar l'interior, per fer-hi silenci. I així estar promptes a escoltar, a acollir. Perquè no estem davant d'un manual d'autoajuda, per més que puguin tenir la seva utilitat. El llibre dels Proverbis invita a fer silenci en el propi *cor* perquè siguem amatents *a entendre la saviesa* que ve de la Paraula divina. Aquesta *saviesa* és un do de Déu i porta a una comprensió profunda de la realitat, a saber actuar, a adquirir l'art de viure segons el pla que Déu, en el seu amor, té per la humanitat. Aquesta *saviesa* que no s'obté d'una vegada per sempre, sinó que cal anar-la aprenent a través d'una educació progressiva guiada per la Paraula de Déu. I, per anar-la aprenent, calen unes disposicions particulars: a més d'estar atents i disponibles a acollir-la, cal treballar-se interiorment per anar creant una unitat entre l'esperit i el cos, entre l'interior i l'actuació exterior. Si procurem viure-ho des de la sinceritat de *cor*, malgrat les nostres febleses i pecats, Déu ens anirà concedint d'endinsar-nos pels camins de la *saviesa* i trobarem, tal com deia el llibre dels Proverbis, *el coneixement de Déu*, que ens portarà a viure amb *bondat* i amb fidelitat, com una resposta d'amor a Déu i d'estimació envers els altres.

També sant Benet, ja des de la seva joventut, va voler tenir *un cor amatent a entendre* per cercar la *saviesa* i viure guiat per ella. Per això, tal com diu sant Gregori el Gran, "visqué amb si mateix, sol davant la mirada del qui ho veu tot" (Llibre dels Diàlegs, 2, 3.4). És a dir, estigué intensament atent al seu món interior, al seu *cor*, deixant-se il·luminar per la Paraula de Déu, per això treballà per crear dins seu un clima de silenci, per posar-hi pau, i així ser *amatent a entendre*. *A entendre* en profunditat.

A entendre què? *A entendre* el misteri que hi ha en un mateix, el misteri que hi ha en tota persona humana. I *a entendre* la revelació que Déu ens fa d'ell mateix en Jesucrist. Sant Benet treballà el seu interior per fer-lo apte per escoltar la veu de Déu i de les persones humanes, per saber discernir en totes les situacions individuals i comunitàries, per tenir una visió de la història, amb els seus alts i baixos, amb els seus progressos i les seves injustícies, il·luminada per la Paraula de Déu. Sant Gregori el Gran ho diu així: Benet "visqué amb si mateix" i "va ser sempre molt mirat en la guarda de la seva pròpia vida, considerant-se tothora davant dels ulls del Creador i examinant-se contínuament" (ibídem, 7).

Aquest viure "sol amb si mateix" el portà a conèixer el *cor* humà i a ajudar els deixebles que se li atansaren, a donar unes pautes de vida i d'actuació per a les comunitats, a mostrar les coses a través de les quals es va a Déu. La *saviesa* que el seu *cor* anà adquirint, queda plasmada en la Regla que va escriure. Està destinada principalment ajudar els monjos, homes i dones, a avançar més i més pel camí de l'Evangeli; però tothom hi pot trobar un ensenyament per a la seva vida, per al seu treball, per a la relació amb els altres, per harmonitzar positivament el dinamisme d'un grup humà.

La veu de sant Benet ressona, encara, a través dels segles: "escolta", "para l'orella del cor", "acull de bon grat" la Paraula que ve de Déu "i posa-la en pràctica". Renuncia "als teus propis volers" i pren els del "Crist" (cf. RB Pròleg, 1-3). Compta "que Déu [en el se amor] observa tothora" la nostra vida perquè volt el nostre bé (cf. RB 7, 13; Pròleg, 35-38). Sant

Benet, però, sap que això no és una tasca fàcil, per això diu que hem de demanar “amb pregària ben insistent” que sigui Déu qui ens ajudi a dur a terme aquest treball que té com a objecte viure com escau a fills i filles seus (cf. *ibidem* Pròleg, 4-5). I arribar, tal com deia l’evangeli, a posseir, per gràcia, *la vida eterna*.

Que el teu cor sigui amatent a entendre. Només des d’aquest treball d’interiorització és possible anar adquirint una maduresa humana. Només des d’aquest treball d’interiorització és possible de mantenir-se en la fe cristiana i viure segons la Paraula de Déu. La superficialitat de vida només evadeix i no construeix la persona ni porta a unes relacions madures amb els altres. Ni a una vivència sòlida de la fe. En canvi, deixant, tal com deia l’Apòstol, que *la Paraula tingui estada* en nosaltres, no sols tindrem *la pau de Crist* i el coneixerem millor, sinó que, inseparablement, descobrirem els germans en la seva profunditat humana i espiritual i aprendrem a estimar-los i a servir-los, sabent, tal com ensenya sant Benet, que en ells s’acull i se serveix el Crist mateix (cf. RB 23, 7.15).

La *Saviesa* de Déu és Jesucrist. Per això l’hem d’estimar per damunt de tot i no li hem d’anteposar res, tal com diu també sant Benet (cf. RB 4, 21; 5, 2). Deixant que la *Paraula* vagi fent estada en el nostre interior, cada vegada tindrem més els sentiments que tenia Jesucrist envers el Pare del cel i envers els altres, germans o germanes en la fe i germans o germanes en humanitat.

Quan tanta gent no té temps per aturar-se una mica o busca de distreure’s perquè té por de trobar-se amb el seu interior, sant Benet ens recorda el missatge de la Paraula de Déu: Atura’t, fes silenci en el cor, viu en profunditat, escolta i acull la Paraula de l’Evangeli, estigues atent als altres i estima’ls. Hem de començar per fer-ho nosaltres i, a partir d’haver-ne fet l’experiència, ho podrem recomanar als altres. Viscudes des de l’interior pacificat i reflexiu, les relacions familiars i laborals, el món de l’empresa, de l’economia, de la política, de la comunicació,... tindrien moltes vegades un altre to i donarien més fruits positius pel bé de les persones. Només des de la profunditat es pot construir amb solidesa la vida personal i col·lectiva. Perquè la vida no és un espectacle, sinó un projecte molt seriós que cal viure amb densitat humana i espiritual.

Que el nostre *cor sigui amatent a entendre* també ara que ens disposem a celebrar l’Eucaristia; visquem-la des del més íntim de nosaltres i en comunió sincera amb tots els nostres germans i germanes en la fe. Així, units al Crist, acabada la celebració, podrem ser testimonis d’una manera nova de viure i d’enfocar la realitat, fonamentats en la *saviesa* que ve de Déu.